

ledes Forholdet vilde være mellem Den private Laanbank og Landmandsbanken. Jeg gaar ud fra, at dette Spørgsmaal vil blive behandlet med den nye Bestyrelse, og at, hvis der foreligger det, som vi Jurister kalder bristende Forudsætninger, hvis de Forudsætninger, under hvilke Handelen blev indgaaet, har vist sig at være væsentlig andre, end man var berettiget til at gaa ud fra, vil Handelen gaa tilbage. Men det maa altsaa undersøges, og det er selvfølgelig ganske umuligt at sige noget derom paa nærværende Tidspunkt. Det bliver ikke Administrationen, der maa afgøre det Spørgsmaal, det bliver Domstolene, i sidste Instans Højesteret.

Jeg takker de forskellige Ordførere, fordi de alle har udtalt Tilslutning til det Lovforslag, som er fremkommet fra min Side. Jeg vil specielt takke det ærede Medlem Hr. Hauge, den socialdemokratiske Ordfører. Ganske vist udtalte han udtrykkelig, at han ikke vilde takke mig, det var min Pligt at komme med det. Men allerede den Ros, at han var tilfreds med, hvad jeg har gjort, er jeg ham taknemmelig for — for jeg maa sige, at det er saa sjældent, jeg faar en saadan Ros fra det ærede Medlems Side. Men jeg maa dog tilføje, at jeg blev noget overrasket over, at det ærede Medlem sagde: Endelig er den højtærede Justitsminister kommet med dette Lovforslag. Denne Udtalelse forstod jeg ikke. Jeg kom hjem Mandag Morgen Kl. 2—3 om Natten, og allerede 12 Timer efter, Kl. 2—3 om Eftermiddagen, kunde det meddeles til Pressen, at et saadant Lovforslag vilde blive fremsat. Jeg synes, det ærede Medlem maatte sige, det var hurtigt, og ikke bruge Udtrykket: Endelig har Justitsministeren bestemt sig. Men, som sagt, jeg er tilfreds med denne Udtalelse af det ærede Medlem: at jeg har gjort min Pligt. Jeg mener ogsaa, det var min Pligt.

Lemvigh-Müller: Det ærede Medlem Hr. Hauge udtalte i sin Tale i Dag, at det Medlem, som i Fjor omtalte Bankerne og fremsatte en Kritik særlig af Landmandsbanken og Glückstadt, udtalte sig i meget spagfærdige Ord. Jeg skal indrømme det ærede Medlem Hr. Hauge, at naar man ser paa de sidste Dages Begivenheder, saa var de Ord, jeg fremsatte i Fjor, i Virkeligheden spagfærdige. Jeg beklager, at jeg ikke den Gang her fra dette Sted for ikke at svække Tilliden til Bankerne kunde oplyse i større Udstrækning, end jeg den Gang gjorde, Forhold indenfor Bankerne, som jeg var

ganske klar over var af en saadan Natur, at jeg for mit Vedkommende allerede paa det daværende Tidspunkt kunde sige, at saavel Aktiekapitalen som Reservecapitalen var tabt. Mine Udtalelser den Gang blev fra den højtærede Statsministers Side af-færdiget med ret haanlige Ord, og den højtærede Handelsminister brugte jo heller ikke blide Ord i sin Replik overfor de Udtalelser, jeg havde fremsat. Dette skal jeg nu ganske lade ligge; for mit eget personlige Vedkommende er det jo ganske ligegyldigt, men for hele det danske Samfund har det ikke været ligegyldigt, at disse mine Udtalelser ikke blev taget til Følge, og at man ikke allerede greb ind straks den Gang — ikke fordi min Ringhed havde fremsat en skarp Kritik overfor Landmandsbanken eller overfor Bankerne i al Almindelighed, men paa Grund af de mange Rygter, som jo den Gang løb omkring hele Landet over. Allerede den Gang havde det været Ministeriets Pligt at træde til og foretage de Undersøgelser, som først efter mange Besværligheder blev foretaget her i Foraaret; der har for saa vidt været Tid nok for den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister til at drøfte disse Sager.

Nu staar vi overfor en Situation, som for øvrigt ikke er ukendt her i dette høje Ting, nemlig et Pres. udefra, hvorved Sagerne skal gennemføres i Huj og Hast. Fra Landmandsbankens Side har der været truet ikke een, men flere Gange under de mange Forhandlinger: Nu lukker vi Banken, hvis der ikke sker et eller andet, hvis ikke Staten træder til, hvis ikke Nationalbanken hjælper os. Bankdirektør Ussing opholder sig i Øjeblikket her i Bygningen, han presser paa: Denne Sag skal afgøres, saaledes at Offentligheden i Morgen kan have Besked om, at nu har Rigsdagen accepteret dette Lovforslag. Men vi har kun nogle ganske faa Timer til at behandle dette Lovforslag, som i Virkeligheden har Bud til hele det danske Samfund, og som har en saa stor økonomisk Rækkevidde, som man i saa faa Timer maaske slet ikke er i Stand til at gøre sig rigtigt Begreb om. Det er den sædvanlige Metode her indenfor Rigsdagen, at man stadig væk skal være under det Pres fra Regeringens Side: Værsgod, I har at tage dette Lovforslag, ellers har I Ansvaret for, at økonomiske Ulykker kommer over Landet, at de store Erhvervsstandse og hele Handelsstanden og Erhvervslivet svækkes. I en saadan Situation tales der saa smukt om, at her er det Erhvervslivets, her er det de store næringsdrivendes, de store